

5 pCts. Laan, end ikke til Paricours, og i dette Dødblik staaer i Begreb med at gjøre et 5 pCts. Laan til Paricours ved Hjælp af Creditbevisernes Convertering. Under saadanne Omstændigheder kan man ikke stole paa, at Pengemændene i Ind- eller Udlandet til 4 pCt. Paricours ville anbringe deres Penge i den sjællandske Jernbane. Derfor maa der ved disse 5 Millioner, som ere calculerede, tages Hensyn til, at en Deel af denne Capital maa bøde paa den lavere Rente, idet nemlig Banen vil kunne bygges for et mindre Beløb end disse 5 Millioner. Ifølge de forskjellige Overslag, der foreligge, er Calculen for Banen deels 4,100,000, deels 4,300,000 Rbd.; men sige Calculer have overalt vist sig ikke at være tilforladelige, og naar man med nogenlunde Sikkerhed vil bedømme, hvad Banen koster, tør man ikke lettelig gaae ud fra et mindre Beløb end 4,500,000 Rbd. Den øvrige Deel af den Bemyndigelse, der af Regjeringen forlanges i denne Deel af Lovforslaget, vil altsaa indskrænke sig til en halv Million.

Af Lovforslagets § 3 vil det sees, at Sagen, paa Grund af sin nuværende Stilling, hvad Detaillen angaaer, antages bedst at lægges i Regjeringens Haand. Der vilde jo vistnok være Meget, der talte for at kunne forelægge Legislaturen et udførligt Forslag til den hele Banes Anlæg, med Overslagsomkostninger o. s. v.; men det er umuligt paa Sagens nuværende Standpunkt, fordi man staaer i et særegent Forhold til det sjællandske Jernbaneselskab. Dette Forhold lader sig, ifølge de Mænds Mening, som have bekræftet sig med denne Sag, ikke ordne paa nogen anden Maade, end ved at Regjeringen ad Lovgivningsveien faaer den fornødne Bemyndigelse til at komme overeens med Selskabet; derved lægges en betydelig Bemyndigelse i Regjeringens Haand, men, vel at mærke, ikke saa meget ligeoverfor Legislaturen, som ligeoverfor det sjællandske Jernbaneselskab, der kommer til i en meget væsentlig Grad at underordne sig Regjeringen, naar Sagen skal kunne føres til noget heldigt Resultat.

I § 4 er der betinget, at Expropriationen af den til Banens Anlæggelse fornødne Grund, overeensstemmende med den gjældende Lov af

5te Marts 1845, skal besørjes af Staten, men tillige, at Staten skal være berettiget til, for det Beløb, som den derpaa anvender, at faae Actier til Paricours. Det Beløb, som dertil maatte udfordres, kan anslaaes til mellem 2 à 300,000 Rbd., nærmest 300,000 Rbd. Regjeringen kan imidlertid ikke komme i Forlegenhed for disse Penge, idet Regjeringen hører til de Panthavere, som have laant Penge til den første Afdeling af den sjællandske Jernbane, og har 307,000 Rbd. tilgode, som ere forfaldne til Tilbagebetaling til 11te Decbr. 1852. Disse Penge ville altsaa kunne anvendes til at bestride Expropriationen med, uden at der behøves nogen særlig ny Udgift i den Anledning.

I Slutningen af § 5, hvis første Afdeling bestemmer, hvorledes Nettoudbyttet skal udfindes, indeholdes Reglen for, hvorledes der skal forholdes i Tilfælde af, at Nettoindtægten i eet eller flere Aar maatte overstige 4 pCt. Det er nemlig ved Regjeringens Forslag betinget, at Overskuddet forlods skal anvendes til at dække Statskassen for mulige tidligere Tilskud i Anledning af Rentegarantien, men at Staten forøvrigt ikke forbeholder sig nogen særlig Andeel i Overskuddet udover dens Ret som Actiehaver. Dette er afvigende fra hvad den i Sagen nedsatte Committee havde foreslaaet. Den havde nemlig meent, at naar Udbyttet i nogle Aar oversteg 5 pCt., skulde Staten være berettiget til at dele det Overskydende med Actionairerne. Regjeringen har derimod paa den ene Side troet, at det var mindre passende for Staten at tilegne sig denne Fordeel, idet Staten nemlig aldeles ingen Udgift kan forudsættes at have havt, naar en saadan Fordeel virkelig skulde blive af nogen Betydning; thi det er jo klart, at hvis Jernbanen i noget Aar skulde blive af saa stor Betydning, at den gav over 5 pCt., saa vilde det være lidet sandsynligt, at Regjeringen skulde komme til at skyde synderligt til de andre Aar i Anledning af den overtagne Rentegaranti af 4 pCt. Paa den anden Side har Regjeringen ogsaa fundet, at det Forslag, der er gjort i det foreliggende Lovforslag, sikrede Staten bedre end Comitæens Forslag. Comitæens Forslag gif nemlig ud paa at sikkre Staten Andeel i en Indtægt,